

Diumenge 3 (A) de Quaresma

Text de l'Evangelí (Jn 4,5-42): En aquell temps, Jesús arribà en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia. Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua». Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar. Però la dona samaritana preguntà a Jesús: «Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana?». Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: ‘Dóna'm aigua’, ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva» (...).

Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en Ell per la paraula de la dona, que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet». Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Per la paraula d'Ell mateix encara molts més van creure (...).

La dona samaritana. La fatiga de Jesús

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui considerem el diàleg de Jesús amb la dona samaritana. Aquesta dona anava tots els dies a treure aigua d'un antic pou, i aquell dia es trobà amb Jesús, ajagut, “cansat del camí”.

Sant Agustí comenta: “Hi ha un motiu per a la fatiga de Jesús. La força del Crist t’ha creat, la debilitat del Crist t’ha regenerat. Amb la força ens ha creat, amb la

seva debilitat vingué a cercar-nos”. En el cansament de Jesús, signe de la seva veritable humanitat, hom pot veure com un preludi de la seva passió. En particular, l’encontre amb la Samaritana, al pou, palesa el tema de la “set” del Crist, que culmina en el crit en la creu: “Tinc set”. Certament, aquesta set, com la fatiga, tenen una base física. Jesús, però, tenia set de la fe d’aquesta dona, de la mateixa manera que té set de la fe de tots nosaltres.

—Déu Pare l’envià per a saciar la nostra set de vida eterna, tot donant-nos el seu amor, però, per a fer-nos aquest do, Jesús demana la nostra fe. L’omnipotència de l’Amor respecta la llibertat de l’home.